

att domaren berättigas till godtgörelse för den lösen hvaraf han sålunda går i mistning, på det sätt att samma lösen afräknas vid redovisningen för det stämplade papper hvarmed bouppteckningen belägges; samt

att Riksdagen i underdånighet anhåller, det Kongl. Maj:t täcktes härom utfärda nådig kungörelse och deruti föreskrifva de kontroller som må anses erforderliga.

Om remiss till Bevillnings-Utskottet anhålles.

Stockholm den 29 Januari 1873.

Jöns Andersson.

N:o 66.

Herr Anders Andersson från Vester-Norrlands län: Angående förändrade grunder för väghållningsbesvärets utgörande.

Bland de många onera, som vidlåda jordbruket, är väghållningsbesväret synnerligen tryckande och orättvist. Jag kan omöjligt inse, hvarföre jordbruket ensamt skall vara tvunget att bygga och underhålla såväl den allmänna landsvägen som derå befintliga broar, då deremot bruk, fabriker och andra industriella inrättningar, som mest begagna och nöta vägen med sina foror, icke äro förpligtade att för sin rörelse deltaga i den allmänna vägunderhållningsskyldigheten. Det torde dock böra medgifvas, att den fortsatta utsträckningen af jernvägsförbindelserna kommer att medföra lättnad för en och annan ort i väghållningsbesväret; men på andra orter mångdubbla detsamma, ja, inom samma ort medföra stora ojemnheter. Der t. ex. en stark och liflig rörelse från det inre af landet mötes af vare sig en stambana eller en mindre från sjöstad inåt landet gående banas ändpunkt, der uppstår en förut okänd trafik å den allmänna landsvägen, för hvars hållande i laggildt skick jordegaren måste vidkännas olidliga kostnader och tidspilan. I detta hänseende, likasom ock i afseende å skjutsbördan, befinner sig provinsen Medelpad i en särdeles tryckt

tryckt belägenhet. Utgörande genomfartsort för all rörelse mellan Jemtland och Sundsvall, måste den, i den mån denna rörelse ökas, se sina bidrag till underhållet af kommunikationsleden emellan den växande sjöstaden och den lifliga och företagsamma Jemtlandsbefolkningen årligen stiga i en hög grad. Genom den nu påbörjade anläggningen af Sundsvalls—Torphammars-banan kommer visserligen en del af de betungade att få bördan lättad, men på den återstående sträckningen emellan banans ändpunkt och upplandet kommer den naturligtvis att falla så mycket tyngre.

Huru skall nu en lindring i det allmänna väghållningsbesväret för jordegarne kunna åstadkommas?

Enligt min tanke kan en sådan lindring lätt tillvägabringas, om, såsom Rikets Ständer vid 1865—1866 årens riksdag jemväl föreslagit, skyldigheten att deltaga i väghållningsbesväret utsträcker ej allenast till fastigheter af alla slag, utan äfven till en hvar till deltagande i kommunalutskylder förpligtad.

Att alla skattskyldige böra deltaga i byggandet och underhållet af broar och vägar på landshygden, är så mycket påtagligare som hvarje skattdragande i städerna måste bidra till underhållet af der varande broar och gator samt till städerna hörande vägar.

Sedan jag framställt dessa grunder för en förändrad lagstiftning rörande broars och vägars underhåll, såväl sommar som vinter, får jag ödmjukast föreslå:

det Riksdagen, under åberopande af sina i ämnet till Kongl. Maj:t aflåtna skrivelser af den 7 April 1866 och den 11 Maj 1869, måtte hos Kongl. Maj:t anhålla, det ville Kongl. Maj:t, så snart ske kan, låta utarbета och för Riksdagen framlägga förslag till de förändringar i fråga om väghållningsbesväret i allmänhet, hvartill omständigheterna må finnas föranleda, samt att Riksdagen måtte besluta, att, under afbidan på Kongl. Maj:ts nämnda förslag, ett reservationsanslag bestämmes, att användas såsom understöd åt de kommuner å landet, hvilka befinnas vara af väghållningsskyldigheten synnerligen tryckta; äfvensom att

Riksdagen anmodar det Utskott, till hvilket denna motion kommer att remitteras, att förskaffa sig nödiga upplysningar för att blifva i stånd att bestämma reservationsanslagets belopp.

Stockholm den 29 Januari 1873.

Anders Andersson,
från Vester-Norlands län.